

Resolució 496/VII, sobre la Proposició de llei orgànica de reforma de la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, aprovada pel Ple de Les Corts, en la reunió del 9 de març de 2011.

PRESIDÈNCIA DE LES CORTS VALENCIANES

D'acord amb l'article 95.1 del RC, s'ordena publicar en el *Butlletí Oficial de Les Corts* la Resolució 496/VII sobre la Proposició de llei orgànica de reforma de la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, aprovada pel Ple de Les Corts, en la reunió del 9 de març de 2011.

Palau de les Corts
València, 9 de març de 2011

La presidenta
María Milagrosa Martínez Navarro

PLE DE LES CORTS

El Ple de les Corts, en sessió del dia 9 de març de 2011, ha debatut el Dictamen de la Comissió de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana sobre el Projecte de proposició de llei orgànica de reforma de la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, presentada pel Consell de la Generalitat Valenciana (RE 71.219).

Finalment, d'acord amb el que hi ha establert en els articles 129 i 170 del RC, ha aprovat el text de la proposició de llei orgànica incorporat en la resolució següent:

RESOLUCIÓ

**PROPOSICIÓ DE LLEI ORGÀNICA
DE REFORMA DE LA DISPOSICIÓ ADDICIONAL
PRIMERA DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA
DE LA COMUNITAT VALENCIANA**

Exposició de motius

Durant els seus més de quatre anys de vigència, la reforma operada en l'Estatut d'autonomia a través de la Llei orgànica 1/2006, de 10 d'abril, ha suposat un salt qualitatiu molt important per a les legítimes aspiracions de la Comunitat Valenciana a l'hora d'aconseguir el màxim nivell competencial, sempre des del respecte cap a les competències de l'Estat i sense qüestionar ni posar en risc la preservació d'un model autonòmic basat en la igualtat i la solidaritat interterritorials.

Tota la tramitació de l'esmentada reforma va estar presidida per la recerca del consens entre les forces polítiques majoritàries, tant en Les Corts com després en les Corts Generals, i s'hi va actuar amb una lleialtat institucional que temps després ha estat reconeguda i lloada pels qui van intervenir activament en el procés i pels qui, sense haver-ho fet, han estudiat i analitzat aquelles negociacions i els seus resultats. La Comunitat Valenciana va tractar, únicament, de reflectir en la norma institucional bàsica del poble valencià tot allò que contribuïra a preservar i reforçar la seua identitat; mentrestant, alhora, s'enfortien els vincles amb l'Estat i s'advocava per un sistema multilateral de relacions

Resolución 496/VII, sobre la Proposición de ley orgánica de reforma de la disposición adicional primera del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, aprobada por el Pleno de Les Corts, en la reunión del 9 de marzo de 2011

PRESIDENCIA DE LES CORTS VALENCIANES

De acuerdo con el artículo 95.1 del RC, se ordena publicar en el *Boletín Oficial de Les Corts* la Resolución 496/VII sobre la Proposición de ley orgánica de reforma de la disposición adicional primera del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, aprobada por el Pleno de Les Corts, en la reunión del 9 de marzo de 2011.

Palau de les Corts
Valencia, 9 de marzo de 2011

La presidenta
María Milagrosa Martínez Navarro

PLENO DE LES CORTS

El Pleno de Les Corts, en sesión del día 9 de marzo de 2011, ha debatido el Dictamen de la Comisión de desarrollo del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana sobre el Proyecto de proposición de ley orgánica de reforma de la disposición adicional primera del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, presentada por el Consell de la Generalitat Valenciana (RE 71.219).

Finalmente, de acuerdo con lo que establecen los artículos 129 y 170 del RC, ha aprobado el texto de la proposición de ley orgánica incorporado en la siguiente resolución:

RESOLUCIÓN

**PROPOSICIÓN DE LEY ORGÁNICA
DE REFORMA DE LA DISPOSICIÓN ADDICIONAL
PRIMERA DEL ESTATUTO DE AUTONOMÍA DE LA
COMUNITAT VALENCIANA**

Exposición de motivos

Durante sus más de cuatro años de vigencia, la reforma operada en el Estatuto de autonomía a través de la Ley orgánica 1/2006, de 10 de abril, ha supuesto un salto cualitativo muy importante para las legítimas aspiraciones de la Comunitat Valenciana a la hora de alcanzar el máximo nivel competencial, siempre desde el respeto hacia las competencias del Estado y sin cuestionar ni poner en riesgo la preservación de un modelo autonómico basado en la igualdad y la solidaridad interterritoriales.

Toda la tramitación de la citada reforma estuvo presidida por la búsqueda del consenso entre las fuerzas políticas mayoritarias, tanto en Les Corts como después en las Cortes Generales, y se actuó con una lealtad institucional que tiempo después ha sido reconocida y alabada por quienes intervinieron activamente en el proceso y por quienes, sin haberlo hecho, han estudiado y analizado aquellas negociaciones y sus resultados. La Comunitat Valenciana trató, únicamente, de reflejar en la norma institucional básica del pueblo valenciano todo aquello que contribuyera a preservar y reforzar su identidad mientras, al mismo tiempo, se fortalecían los vínculos con el Estado y se abogaba por un sistema multilateral de relaciones

en què totes les comunitats autònomes reberen idèntic tracte i la mateixa consideració.

D'esta manera, la Comunitat Valenciana va escometre un procés de reforma a què, durant 2006 i 2007, es van sumar altres cinc comunitats autònomes –Andalusia, Aragó, Catalunya, Castella i Lleó i Illes Balears–, i que s'està prolongant en el temps amb l'adopció de noves iniciatives de reforma estatutària –Navarra, a través de la Llei orgànica 7/2010, de 27 d'octubre, de reforma de la Llei orgànica 13/1982, de 10 d'agost, de reintegració i millorament del Règim Foral de Navarra; Extremadura, mitjançant un procediment encara en curs; o Canàries, Castella-la Manxa i Galícia, mitjançant projectes que, per diversos i variats motius, no han vist la llum fins al moment.

Si bé van ser sis les reformes estatutàries que van nàixer en a penes dos anys, no totes aqueixes modificacions van estar presidides pels mateixos principis a què s'ha al·ludit amb anterioritat en fer referència al cas valencià.

Aqueix distint mode d'afrontar i dur a terme una reforma estatutària ha tingut un immediat reflex en la jurisprudència del Tribunal Constitucional. En les seues sentències 247/2007, de 12 de desembre, i 249/2007, de 13 de desembre, el màxim intèrpret de la Constitució va enjudiciar l'adequació a la Norma Suprema de l'article 17.1 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, en la redacció donada per la Llei orgànica 1/2006, de 10 d'abril, i va estimar que el precepte al·ludit era perfectament compatible amb la Constitució, sense que poguera derivar-se'n, per tant, cap infracció del bloc de la constitucionalitat ni de l'ordre de distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes.

L'aprovació i entrada en vigor de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, va provocar la immediata interposició de fins a set recursos d'inconstitucionalitat contra un gran nombre de preceptes de la nova norma institucional bàsica catalana, recursos que, després de prolongats debats i d'una procel·losa tramitació, han donat peu, durant la segona meitat de 2010, al fet que el Tribunal Constitucional emeta distintes sentències en què n'ha declarat nuls diversos articles i incisos estatutaris i ha acudit a la tècnica de la interpretació conforme per a salvar la constitucionalitat de molts altres preceptes.

Amb les seues sentències 31/2010, de 28 de juny, 46/2010 i 47/2010, de 8 de setembre, 48/2010, de 9 de setembre, i 49/2010, de 29 de setembre, el Tribunal Constitucional ha resolt alguns dels recursos d'inconstitucionalitat interposats contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya i ha legitimat, mitjançant l'aplicació reiterada de l'al·ludida tècnica de la interpretació conforme, molts d'aqueixos controvertits continguts, permetent així que, en desplegament d'aqueixes previsions estatutàries, els legisladors estatal i autonòmic puguin crear tot un nou marc normatiu que consolide aqueixa situació sobre la base de la regulació establida per l'Estatut reformat.

Davant aquesta realitat, en la qual per descomptat no era possible pensar en 2006, la Comunitat Valenciana no pot romandre impassible perquè, certament, no pretén estar per damunt de cap altre territori dins d'Espanya, però tampoc no consentirà que les seues legítimes aspiracions es vegin truncades per la consolidació d'un model asimètric en què unes comunitats autònomes puguin, en detriment d'altres, accedir a més competències, a més finançament, a més inversions o a més infraestructures.

en el que todas las comunidades autónomas recibieran idéntico trato y la misma consideración.

De este modo, la Comunitat Valenciana acometió un proceso de reforma al que, durante 2006 y 2007, se sumaron otras cinco comunidades autónomas –Andalucía, Aragón, Cataluña, Castilla y León e Illes Balears–, y que se está prolongando en el tiempo con la adopción de nuevas iniciativas de reforma estatutaria –Navarra, a través de la Ley orgánica 7/2010, de 27 de octubre, de reforma de la Ley orgánica 13/1982, de 10 de agosto, de reintegración y mejoramiento del Régimen Foral de Navarra; Extremadura, mediante un procedimiento todavía en curso, o Canarias, Castilla-La Mancha y Galicia mediante proyectos que, por diversos y variados motivos, no han visto la luz hasta el momento.

Si bien fueron seis las reformas estatutarias que nacieron en apenas dos años, no todas esas modificaciones estuvieron presididas por los mismos principios a los que se ha aludido con anterioridad al hacer referencia al caso valenciano.

Ese distinto modo de afrontar y llevar a cabo una reforma estatutaria ha tenido un inmediato reflejo en la jurisprudencia del Tribunal Constitucional. En sus sentencias 247/2007, de 12 de diciembre, y 249/2007, de 13 de diciembre, el máximo intérprete de la Constitución enjuició la adecuación a la Norma suprema del artículo 17.1 del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, en la redacción dada por la Ley orgánica 1/2006, de 10 de abril, y estimó que el precepto aludido era perfectamente compatible con la Constitución, sin que de él pudiera derivarse, por tanto, infracción alguna del bloque de la constitucionalidad ni del orden de distribución de competencias entre el Estado y las comunidades autónomas.

La aprobación y entrada en vigor de la Ley orgánica 6/2006, de 19 de julio, de reforma del Estatuto de autonomía de Cataluña, provocó la inmediata interposición de hasta siete recursos de inconstitucionalidad contra un gran número de preceptos de la nueva norma institucional básica catalana, recursos que, tras prolongados debates y una procelosa tramitación, han dado pie, durante la segunda mitad de 2010, a que el Tribunal Constitucional emita distintas sentencias en las que ha declarado nulos varios artículos e incisos estatutarios y ha acudido a la técnica de la interpretación conforme para salvar la constitucionalidad de otros muchos preceptos.

Con sus sentencias 31/2010, de 28 de junio, 46/2010 y 47/2010, de 8 de septiembre, 48/2010, de 9 de septiembre, y 49/2010, de 29 de septiembre, el Tribunal Constitucional ha resuelto algunos de los recursos de inconstitucionalidad interpuestos contra el Estatuto de autonomía de Cataluña y ha legitimado, mediante la aplicación reiterada de la aludida técnica de la interpretación conforme, muchos de esos controvertidos contenidos, permitiendo así que, en desarrollo de esas previsiones estatutarias, los legisladores estatal y autonómico puedan crear todo un nuevo marco normativo que consolide esa situación sobre la base de la regulación establecida por el Estatuto reformado.

Ante esta realidad, en la que desde luego no era posible pensar en 2006, la Comunitat Valenciana no puede permanecer impassible porque, ciertamente, no pretende estar por encima de ningún otro territorio dentro de España, pero tampoco va a consentir que sus legítimes aspiraciones se vean truncadas por la consolidación de un modelo asimétrico en el que unas comunidades autónomas puedan, en detrimento de otras, acceder a más competencias, a más financiación, a más inversiones o a más infraestructuras.

I pel que fa al volum d'inversions de l'Estat en cada territori, que és un element essencial per a garantir el desenvolupament d'unes polítiques capaces d'atendre les necessitats la ciutadania en matèria d'educació, sanitat, serveis socials i infraestructures, aqueixes divergències entre estatuts d'autonomia són especialment significatives. Tant en el cas d'Andalusia com en el de Catalunya, les seues noves normes institucionals bàsiques han inclòs sengles disposicions addicionals per a garantir un volum permanent i estable d'inversions estatals en els seus respectius territoris. Per a Catalunya, la inversió de l'Estat en infraestructures, exclòs el Fons de Compensació Interterritorial, s'equipararà a la participació relativa del producte interior brut d'aqueixa comunitat autònoma amb relació al producte interior brut de l'Estat per a un període de set anys; en canvi, en el supòsit d'Andalusia la inversió estatal serà equivalent al pes de la població d'aqueixa comunitat autònoma sobre el conjunt de l'Estat, també per a un període de set anys.

Des de la Comunitat Valenciana no es va voler, en el seu moment, incloure dins del nou Estatut d'autonomia clàusules o previsions que pogueren condicionar indegudament a l'Estat en l'exercici de les seues competències i que, per açò mateix, pogueren ser dubtosament compatibles amb la Constitució. Però en el Fonament Jurídic 138è de la seua Sentència 31/2010, de 28 de juny, el Tribunal Constitucional ha establert, en enjudiciar la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que un incís com l'abans indicat no vincula a les Corts Generals en l'exercici de les seues funcions d'examen, esmena i aprovació dels pressupostos generals de l'Estat, perquè els compromisos financers formalitzats en els estatuts d'autonomia no constitueixen un recurs que l'Estat haja de consignar obligatòriament en els pressupostos generals de cada exercici econòmic. Segons l'alt tribunal, és el propi Estat el que, atenent a totes les variables concurrents en cada cas, ha de decidir si n'escau dotar, i en quina quantia, les assignacions corresponents. En conseqüència, segons la decisió adoptada pel màxim intèrpret de la norma suprema, la disposició addicional tercera de l'Estatut català, interpretada en el sentit que no vincula l'Estat en la definició de la seua política d'inversions ni menyscaba la plena llibertat de les Corts Generals per a decidir sobre l'existència i quantia de les inversions esmentades, no és contrària a la Constitució.

Com vullga que, d'una banda, el poble valencià aspira legítimament a rebre de l'Estat el mateix tracte que el poble català o l'andalús i, d'altra banda, res no sembla impedir, des del punt de vista constitucional, la inclusió d'incisos com els ressenyats adés en un estatut d'autonomia, el resultat de la suma d'ambdós factors és aquesta reforma de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, encaminada a fer visibles les conseqüències econòmiques del reconeixement d'una població que arriba ja als cinc milions d'habitants i que, per tant, necessita un volum d'inversions apte per a satisfer les necessitats derivades de l'important creixement demogràfic esdevingut durant els últims anys. Amb la iniciativa consistent a modificar la disposició addicional primera de la norma institucional bàsica valenciana, no es fa sinó reivindicar per a la Comunitat Valenciana el que el Tribunal Constitucional ha dit que és legítim per a altres comunitats autònomes, més encara en un cas com el valencià, en el qual s'arrossega un important dèficit d'inversions a causa de l'efectiu, però no reconegut, increment poblacional.

Per tot això, es preveu que la inversió de l'Estat en la Comunitat Valenciana, exclòs el Fons de Compensació Interterritorial, siga equivalent al pes de la població d'aquesta Comunitat sobre el conjunt de l'Estat per un període de set

Y en lo referido al volumen de inversiones del Estado en cada territorio, que es un elemento esencial para garantizar el desarrollo de unas políticas capaces de atender las necesidades de la ciudadanía en materia de educación, sanidad, servicios sociales e infraestructuras, esas divergencias entre estatutos de autonomía son especialmente significativas. Tanto en el caso de Andalucía como en el de Cataluña, sus nuevas normas institucionales básicas han incluido sendas disposiciones adicionales para garantizar un volumen permanente y estable de inversiones estatales en sus respectivos territorios. Para Cataluña, la inversión del Estado en infraestructuras, excluido el Fondo de Compensación Interterritorial, se equiparará a la participación relativa del producto interior bruto de esa comunidad autónoma con relación al producto interior bruto del Estado para un período de siete años; en cambio, en el supuesto de Andalucía la inversión estatal será equivalente al peso de la población de esa comunidad autónoma sobre el conjunto del Estado, también para un período de siete años.

Desde la Comunitat Valenciana no se quiso, en su momento, incluir dentro del nuevo Estatuto de autonomía cláusulas o previsions que pudieran condicionar indebidamente al Estado en el ejercicio de sus competencias y que, por esto mismo, pudieran ser dudosamente compatibles con la Constitución. Pero en el Fundamento Jurídico 138 de su Sentencia 31/2010, de 28 de junio, el Tribunal Constitucional ha establecido, al enjuiciar la disposición adicional tercera del Estatuto de autonomía de Cataluña, que un inciso como el antes indicado no vincula a las Cortes Generales en el ejercicio de sus funciones de examen, enmienda y aprobación de los presupuestos generales del Estado, pues los compromisos financieros formalizados en los estatutos de autonomía no constituyen un recurso que el Estado deba consignar obligatoriamente en los presupuestos generales de cada ejercicio económico. Según el alto tribunal, es el propio Estado el que, atendiendo a todas las variables concurrentes en cada caso, debe decidir si procede dotar, y en qué cuantía, las asignaciones correspondientes. En consecuencia, a tenor de la decisión adoptada por el máximo intérprete de la norma suprema, la disposición adicional tercera del Estatuto catalán, interpretada en el sentido de que no vincula al Estado en la definición de su política de inversiones ni menoscaba la plena libertad de las Cortes Generales para decidir sobre la existencia y cuantía de dichas inversiones, no es contraria a la Constitución.

Como quiera que, por un lado, el pueblo valenciano aspira legítimamente a recibir del Estado el mismo trato que el pueblo catalán o el andaluz y, por otra parte, nada parece impedir, desde el punto de vista constitucional, la inclusión de incisos como los antes reseñados en un estatuto de autonomía, el resultado de la suma de ambos factores es esta reforma del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, encaminada a hacer visibles las consecuencias económicas del reconocimiento de una población que alcanza ya los cinco millones de habitantes y que, por tanto, necesita un volumen de inversiones apto para satisfacer las necesidades derivadas del importante crecimiento demográfico acaecido durante los últimos años. Con la iniciativa consistente en modificar la disposición adicional primera de la norma institucional básica valenciana, no se hace sino reivindicar para la Comunitat Valenciana lo que el Tribunal Constitucional ha dicho que es legítimo para otras comunidades autónomas, más aún en un caso como el valenciano, en el que se arrastra un importante déficit de inversiones a causa del efectivo, pero no reconocido, incremento poblacional.

Por todo ello, se prevé que la inversión del Estado en la Comunitat Valenciana, excluido el Fondo de Compensación Interterritorial, sea equivalente al peso de la población de esta Comunitat sobre el conjunto del Estado por un período de siete

anys, a fi de procurar la imprescindible estabilitat i la necessària progressió en el volum de recursos que s'invertisca en el nostre territori, i s'hi contempla la creació d'una comissió, integrada per representants de l'administració estatal i de l'administració autonòmica, que serà l'encarregada de vetlar pel compliment d'aqueix criteri distributiu.

L'article 147.3 de la Constitució espanyola estableix que la reforma dels estatuts d'autonomia s'ajustarà al procediment establert en els mateixos i requerirà, en tot cas, l'aprovació per les Corts Generals, mitjançant una llei orgànica. En el mateix sentit es pronuncia l'article 145 del Reglament del Congrés dels Diputats. En línia amb allò que s'ha indicat pel precepte constitucional, el títol X de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, integrat únicament pel seu article 81, determina el procediment que s'ha de seguir per a dur a terme una reforma estatutària, i n'atribueix la iniciativa al Consell, a una tercera part dels membres de les Corts, a dos grups parlamentaris i a les Corts Generals. En relació amb el precepte esmentat, els articles 129 i 170 del Reglament de les Corts regulen com ha de tramitar-se la iniciativa de reforma i l'apartat a de l'article 18 de la Llei del Consell assigna a aquest, entre altres funcions de caràcter normatiu, la de proposar a les Corts la reforma de l'Estatut d'autonomia. Finalment, l'article 10.1 de la Llei 10/1994, de 19 de desembre, de la Generalitat, de creació del Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana, indica que la institució esmentada ha de dictaminar, amb caràcter preceptiu, els avantprojectes de reforma de l'Estatut d'autonomia.

En conseqüència, de conformitat amb el que preveu l'article 81 de la seua norma institucional bàsica, i conforme amb el Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana, el poble valencià, representat per les Corts, proposa a les Corts Generals l'aprovació mitjançant una llei orgànica de la reforma de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana.

Article únic

Modificació de la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, en la redacció donada per la Llei orgànica 1/2006, de 10 d'abril

Es modifica la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, la nova redacció de la qual serà la següent:

DISPOSICIÓ ADDICIONAL PRIMERA

1. La inversió de l'Estat a la Comunitat Valenciana, exclòs el Fons de Compensació Interterritorial, serà equivalent al pes de la població de la Comunitat Valenciana sobre el conjunt de l'Estat per un període de set anys.

2. Amb aquesta finalitat es constituirà una comissió integrada per l'administració estatal i autonòmica.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única

Derogació normativa

Queden derogades totes les disposicions que del mateix rang o d'un rang inferior s'oposen al que estableix la present llei orgànica.

te años, a fin de procurar la imprescindible estabilidad y la necesaria progresión en el volumen de recursos que se invierta en nuestro territorio, y se contempla la creación de una comisión, integrada por representantes de la administración estatal y de la administración autonómica, que será la encargada de velar por el cumplimiento de ese criterio distributivo.

El artículo 147.3 de la Constitución española establece que la reforma de los estatutos de autonomía se ajustará al procedimiento establecido en los mismos y requerirá, en todo caso, la aprobación por las Cortes Generales, mediante una ley orgánica. En el mismo sentido se pronuncia el artículo 145 del Reglamento del Congreso de los Diputados. En línea con lo indicado por el precepto constitucional, el título X del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, integrado únicamente por su artículo 81, determina el procedimiento a seguir para llevar a cabo una reforma estatutaria, y atribuye la iniciativa al Consell, a una tercera parte de los miembros de Les Corts, a dos grupos parlamentarios y a las Cortes Generales. En relación con dicho precepto, los artículos 129 y 170 del Reglamento de Les Corts regulan cómo ha de tramitarse la iniciativa de reforma, y el apartado a del artículo 18 de la Ley del Consell asigna a éste, entre otras funciones de carácter normativo, la de proponer a Les Corts la reforma del Estatuto de autonomía. Finalmente, el artículo 10.1 de la Ley 10/1994, de 19 de diciembre, de la Generalitat, de creación del Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana, indica que dicha institución ha de dictaminar, con carácter preceptivo, los anteproyectos de reforma del Estatuto de autonomía.

En consecuencia, de acuerdo con lo previsto en el artículo 81 de su norma institucional básica y conforme con el Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana, el pueblo valenciano, representado por Les Corts, propone a las Cortes Generales la aprobación mediante ley orgánica de la reforma del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana.

Artículo único

Modificación de la disposición adicional primera del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, en la redacción dada por la Ley orgánica 1/2006, de 10 de abril

Se modifica la disposición adicional primera del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana, cuya nueva redacción pasa a ser la siguiente:

DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMERA

1. La inversión del Estado en la Comunitat Valenciana, excluido el Fondo de Compensación Interterritorial, será equivalente al peso de la población de la Comunitat Valenciana sobre el conjunto del Estado por un periodo de siete años.

2. Con esta finalidad se constituirá una comisión integrada por la administración estatal y autonómica.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

Única

Derogación normativa

Quedan derogadas cuantas disposiciones de igual o inferior rango se opongan a lo establecido en la presente ley orgánica.

DISPOSICIONS FINALS

Primera
Habilitació competencial

Aquesta reforma s'aprova a l'empara del que preveuen l'article 147.3 de la Constitució espanyola, i l'article 81 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana.

Segona
Entrada en vigor

Aquesta llei orgànica entrarà en vigor el mateix dia de la publicació en el *Boletín Oficial del Estado*.

Palau de les Corts
València, 9 de març de 2011

La presidenta
María Milagrosa Martínez Navarro

La secretària primera
María Fernanda Vidal Causanilles

Resolució 497/VII, sobre l'Informe de fiscalització del compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici de 2009, aprovada pel Ple de Les Corts en la sessió del 10 de març de 2011

PRESIDÈNCIA DE LES CORTS

D'acord amb l'article 95.1 del RC, s'ordena la publicació en el *Butlletí Oficial de Les Corts* de la Resolució 497/VII, sobre l'Informe de fiscalització del compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici de 2009, aprovada pel Ple de Les Corts en la sessió del 10 de març de 2011.

Palau de Les Corts
València, 10 de març de 2011

La presidenta
Maria Milagrosa Martínez Navarro

PLE DE LES CORTS

El Ple de Les Corts, en la sessió del 10 de març de 2011, ha debatut el Dictamen de la comissió d'Economia, Pressuposts i Hisenda sobre l'Informe de fiscalització del compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici de 2009.

Finalment, d'acord amb la Resolució de la Presidència 2.208/I, sobre tramitació parlamentària de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre la fiscalització del compte general de la Generalitat, ha aprovat la següent:

DISPOSICIONES FINALES

Primera
Habilitación competencial

Esta reforma se aprueba al amparo de lo previsto en el artículo 147.3 de la Constitución española y en el artículo 81 del Estatuto de autonomía de la Comunitat Valenciana.

Segunda
Entrada en vigor

Esta ley orgánica entrará en vigor el mismo día de su publicación en el *Boletín Oficial del Estado*.

Palau de Les Corts
Valencia, 9 de marzo de 2011

La presidenta
María Milagrosa Martínez Navarro

La secretaria primera,
María Fernanda Vidal Causanilles

Resolución 497/VII, sobre el Informe de fiscalización de la cuenta general de la Generalitat correspondiente al ejercicio de 2009, aprobada por el Pleno de Les Corts en la sesión del 10 de marzo de 2011

PRESIDENCIA DE LES CORTS

De acuerdo con el artículo 95.1 del RC, se ordena la publicación en el *Boletín Oficial de Les Corts* de la Resolución 497/VII, sobre el Informe de fiscalización de la cuenta general de la Generalitat correspondiente al ejercicio de 2009, aprobado por el Pleno de Les Corts en la sesión del 10 de marzo de 2011.

Palau de Les Corts
Valencia, 10 de marzo de 2011

La presidenta
Maria Milagrosa Martínez Navarro

PLENO DE LES CORTS

El Pleno de Les Corts, en la sesión del 10 de marzo de 2011, ha debatido el Dictamen de la comisión de Economía, Presupuestos y Hacienda sobre el Informe de fiscalización de la cuenta general de la Generalitat correspondiente al ejercicio de 2009.

Finalmente, de acuerdo con la Resolución de la Presidencia 2.208/I, sobre tramitación parlamentaria del Informe de la Sindicatura de Cuentas sobre la fiscalización de la cuenta general de la Generalitat, ha aprobado la siguiente: